

TORONYIRÁNY

XIV. 35.

2020. augusztus 30.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 22. vasárnap

Szeptember 3. Nagy Szent Gergely pápa és egyháztanító

Jézus nem a szenvedést akarta, hanem kitarított küldetése mellett. A szenvedést nem azért vállalta, mert szenvedni akart, hanem azért, mert kötelességét teljesítette. Viszont a szenvedés alkalmat adott neki arra, hogy úgy szenvedjen és úgy haljon meg, mint az Isten Fia. Ha kitér a szenvedés elől, azzal legfőlegb hatalmát igazolja, de nem úgy viselkedik, mint egy ember, aki azokat képviseli, akik nem rendelkeznek természetfeletti hatalommal, de akiknek szintén többre kell becsülniük a kötelességet, mint a földi életet.

A vértanúságot az Isten Fia vette magára, s ebben a helytállásban fejezte ki hódolatát az Atya előtt. Az apostoli egyház meggyőződése szerint szenvedése és halála Isten üdvözítő tervének teljesevé vált. Nem úgy, mint emberáldozat, hanem úgy, mint az Istenember viselkedésének kerete. Itt hozta ki magából az Atya imádságának, az engedelmességnek, a lelki erőnek, továbbá az emberiséggel vállalt szolidaritásnak, a megbocsátásnak és a szelídségnek felülmúlhatatlan tetteit. Isten terve az emberi szabadsággal és a gonoszság titkával átszótt történelemben van beállítva. A jó és a rossz küzdelme üdvtörténeti szempontból itt érte el csúcspontját. Krisztus saját órájának nevezte ezt az időpontot, de ez volt egyúttal a sötétség órája is (Lk 22,52). Aki ezzel a tudattal vállalta a keresztet, annak szenvedése nem tragédia, hanem Isten megdicsőítése volt.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

- 1. Jer 20,7-9** Jeremiás próféta néha úgy érzi, Isten becsapta őt a küldetéssel, melyet rá bízott, mert annyira nem hallgat rá senki. Ilyenkor azonban fokozott belső erőt érez, és új lendületet nyer hivatása teljesítéséhez.
- 2. Róm 12,1-2** Pál apostol arra buzdítja a Rómában élő keresztényeket, hogy az uralkodó közgondolkodáshoz képest józanul és értelmesen éljenek, és keressék Isten akaratát életükben.
- 3. Mt 16,21-27** Jézus figyelmezteti apostolait, hogy aki saját önös érdekeit és kényelmét keresi, az tönkreteszi és elveszti saját életét, aki azonban magasabb értéket keres és közben képes áldozatot hozni, az elnyeri az élet teljességét.

Jézus jövődölése saját szenvedéséről, követésének feltételei

Péter hitvallása fordulópont Jézus földi működésében. Ettől kezdve inkább tanítványaival foglalkozik, őket készíti fel jövődölő szerepükre. A szenvedés megjövődölése okozhatta az első nagy kiábrándulást. Az evangéliumok nagyon tömören számolnak be róla. Jézus nem a népies lelkesedést kíváltó szabadító, aki a római igát rázza le, és földi országot alapít, hanem szenvedő Messiás, aki elveszi a világ bűneit. Itt Jézus megjövődölő szenvedésének helyét (Jeruzsálem) és szenvedése közvetlen okozóit. A főpapok és írástudók csoportjával már foglalkoztunk (vö. 2,4). A vénekkel is találkoztunk már (előkelő családfők, a főtanács tagjai, vö. 5,22). Jézus a hivatalos vezető réteget sorolja fel. Nemcsak szenvedését, de feltámadását is megjövődölő.

A szenvedő Messiás gondolata még Péternek is idegen. Majd csak húsvét után értik meg Izajás jövődölését Isten Szendevő Szolgájáról. Lukács elhagyja Péter megfeddését, valószínűleg tiszteletből. Márk viszont még azt is hozza, hogy Jézus előbb tanítványaira nézett, s így fedtte meg Pétert. Nagyon valószínű, hogy a tanítványok mind hasonlóképpen gondolkodtak, azért az intelem mindnyájuknak szólt. Péter ellenvetése és kérése egyébként hiányos mondat: (legyen) irgalmas neked (az Isten)! Magyarosan: Isten ments! Szavában az is benne van, hogy Isten ilyen nem engedhet meg.

Jézus sátánnak nevezi Pétert, akit előbb még boldognak hirdetett, hite miatt. Ugyanezzel a szóval utasítja el Jézus a pusztában a kísértőt (vö. 4,10). Péter annyiban sátn - azaz Isten dolgával ellenkező -, amennyiben nem hajlandó elfogadni Isten tervét, hogy a Messiás szenvedéssel váltsa meg a világot. A görögben „távozz mögém” áll, ami ugyanazt jelenti, mint „távozz szemem elől”. Péter „botrány” Jézus számára. Szó szerint ugyanis ez áll: botrány vagy számomra. A botrány - mint már láttuk 5,29-nél - akadályt jelent az Isten felé vezető úton. Péter akaratán kívül akadályozni akarja Jézust az Atya tervének megvalósításában. Már Iz 55,8-ban azt mondja az Úr: „Az én gondolataim nem a ti gondolataitok, és az én útjaim nem a ti útjaitok”.

Péter még nagyon emberi módon gondolkodik, még mindig a népies messiás alakja lebeg szeme előtt. Péter esete is mutatja, hogy milyen nehéz volt felemelkedni Jézus gondolataihoz és megérteni az engesztelő áldozat jelentőségét. Jézus emberi küldetést kapott az Atyától az igazság hirdetésére és tanúsítására, s ezt vértanúság árán is képviselnie kellett. A szenvedés, a kereszt azóta is botrány (1Kor 1,23), mert nem tudják megérteni, hogy Isten hogyan illesztheti be tervébe a szenvedést. Jézus viszont azért is beszélt előre a szenvedéséről, hogy felvértezze tanítványait és főleg, hogy majd hitüket erősítse. Ő előre látta, hogy mi vár rá, a szenvedés és a halál nem érte váratlanul, s így jövődőlése éppen úgy igazolták őt, mint csodái.

A következő szakasz mindhárom szinoptikusnál szerepel (Mk 8,34-9,1; Lk 9,23-27). Tulajdonképpen önálló mondások gyűjteménye, amelyek mind Krisztus követéséről szólnak. A 24-25. vers már előfordult a 10,38-39-ben, tehát dublettnek lehet tekinteni. A „tagadja meg magát” kifejezés csak itt olvasható. Az önmegtagadás itt nem jelent egyszerűen lemondást bizonyos földi javakról, hanem inkább azt fejezi ki, hogy lemondunk önmagunkról és vállaljuk Isten ránk vonatkozó akaratának teljesítését. Lukács azzal bővíti a mondást, hogy „mindennap” vegye fel a keresztjét, aki Jézust akarja követni. Itt még világosabb a mondás átvitt értelme és minden időkre kiterjedő érvénye. Jézust csak a kereszt vállalásával lehet követni. A kereszt nem a fizikai szenvedést jelenti, hanem az igazi evangéliumi magatartást, ahogy Jézus azt tanítványainak meghirdette és saját példájával bemutatta. Egész életét az Atya akaratának keresése határozta meg. Szünetében és halálában nem a gyötrelmek vállalása a döntő, hanem az, hogy abban is felismerte az Atya akaratát és el is fogadta. Küldetését emberi módon kellett teljesíteni. Tudta, hogy az Atya tervének végrehajtása nagyobb érték, mint a földi élet. Azért vállalta a vértanúságot is az igazság bemutatására. Az Atya akaratához való ragaszkodást döntő módon kifejezi az Olajfák-hegyen mondott imájában (Mk 14,34-35). Amikor követésében a kereszt vállalására szólít, akkor Isten akaratának föltétlen elfogadására hív.

A 26. vers azt fejezi ki, hogy a személy valódi és maradandó értéke felülmúlja az anyagi világot. A görög szó, a pszüché itt az ember énjét, életét jelenti, és nem a lelkét platóni értelemben, mint a test ellentétét. Az üdvösségre hivatott embert csak Isten, a lét teljessége tudja boldoggá tenni, csak ő adhatja meg a lét biztonságát. Őhöz pedig egyedül Jézus vezet el bennünket. A 27. vers Jézus második eljövételéről és a végítéletéről szól. A Zsolt 62,13 szerint: „Istené a hatalom, és tied, ó Uram, a kegyelem. Te megfizetsz mindenkinek tettei szerint.” Jézus erre hivatkozik az ítélet leírásában. Az angyalok végítéleti szerepéről már szólt a konkolyról mondott példabeszéd (13,36-43). A 28. vers mondása a magyarázók keresztje (crux interpretum): egyesek nem hálnak meg, amíg „meg nem látják az Emberfiát, amint eljön országában”. Márk és Lukács az Isten országának eljövételét említik. A görögben ez áll: „nem ízelek meg a halált” vagyis nem hálnak meg. A halál megízlelése a rabbinikus irodalomban is egyszerűen a halált jelenti (vö. még: Jn 8,52; Zsid 2,9). A 10,23 magyarázatánál már láttuk, hogy egyes egzegéták a mondást Jeruzsálem pusztulására vonatkoztatják, ami bekövetkezett Kr. u. 70-ben. Ezt ugyanis Jézusnak még sok hallgatója megérthette, s ez is isteni ítéletnek számított, amely előre vetítette Jézus második eljövételét és dicsőségének kinyilvánítását. Mások arra gondolnak, hogy Jézus már az egyház elterjedésével jön el dicsőségben, s mondása erre vonatkozik. Jézus színeváltozása - a következő szakasz eseménye - már elővételezi Jézus világvégi dicsőségét. Feltámadása is eszkatologikus dicsőséges esemény. Mindezeknek az „ott állók közül némelyek” tanúi lehettek. Jézus nemcsak a világ végén jön el dicsőségben, hanem már feltámadásában beöltözik istenfiúi dicsőségébe és ő az ura Isten országának, amely az evangélium hirdetésével kibontakozik.

Jakubinyi György

Beszéljünk a gyermeknek Istenről (22.)

4. NEVELÉSSEL EVANGELIZÁLNI

II. A fiatalokkal való találkozás Istennel való találkozás

Szeretni

Nevelni csak szeretettel lehet, nem pedig elvek vagy valamilyen program alapján. A fiatalok és a nevelők közötti szeretet-kapcsolat nélkülözhetetlen a bizalom megalapozásához. Nem szabad elrejtetni, ki kell tudnunk fejezni érzelmeinket úgy, hogy megértse a másik fél. Szükséges - örömmre szolgál ismét Don Bosco-t idézni -, „hogy ne csak szeressük a fiatalokat, hanem úgy szeressük őket, hogy ezt érezzék is”. Nem egyszerűen egy nevelési technikáról beszélek, ez az egész keresztény pedagógia lelke, ami pedig a nevelő és a fiatal közötti kapcsolat minőségére épül. Az egyik lényegi jellemzője ennek a kapcsolatnak, hogy a fiatal felé irányuló szeretet, illetve ennek a szeretetnek a feltétel nélküli felkínálása a nevelő részéről hiteles: bármilyen hiányossága is legyen a fiatalnak, a nevelő mindig kész arra, hogy kifejezze szeretetét és bizalmát. Természetesen, mint ahogy Bettelheim mondja (Bruno Bettelheim mai osztrák pszichiáter), „szeretni nem elég”. Lehet szeretni túlságosan és rosszul, és be lehet zárni a fiatal vágyai közé, de a nevelés azt jelenti, hogy a másik tudjon mindig változni. Ne felejtjük el, hogy ennek a keresztény viselkedésnek a gyökere nem a „szeretni” szóban áll, hanem ennek a mikéntjében. „Szeressétek egymást úgy, ahogy én szeretlek benneteket.” (Jn 13,34) A keresztény nevelő számára a szeretet értelme ebben a kis szóban áll: „hogyan”. Szeretném néhány saját gondolatomat megosztani arról, hogy mit is jelenthet ma „szeretni, ahogy Jézus”.

Ahhoz hogy úgy szeressünk, mint Jézus, nem az kell, hogy sokat beszéljünk a szeretetről. Konkrét cselekedetekben kell kifejeznünk szeretetünket azok felé, akikkel nap mint nap összetalálkozunk. Jézus nem elégedett meg a prédikálással: járta Palesztina utcáit, kereste a sántákat, a betegeket, a vakokat, a megszállottakat, a rossz életű asszonyokat, a rossz hírű embereket, a gyerekeket, és mindazokat befogadta, akik közeledtek hozzá.

Úgy szeretni mint Jézus, mindeneke előtt azt jelenti, hogy el tudjuk fogadni a másikat. Könyvekből nem lehet megtanulni, hogyan fogadjuk el a másikat, ehhez olyan belső lélekállapot szükséges, amely kész a nyitottságra és a másikkal való osztozásra. Ahhoz, hogy befogadjuk a másikat, szükséges az is, hogy ehhez ő is hozzájáruljon; el kell fogadnia az őt illető részt a neki felajánlott szeretetből. Ezért van tehát, hogy a másik befogadása mindig érdekes vállalkozás.

Úgy szeretni mint Jézus, azt is jelenti, hogy elfogadjuk a másikat, minden különbségével, másságával. Nem az a szeretet, hogy eltöröljük, vagy megtagadjuk a különbségeket, hanem az, hogy elfogadjuk a másik másságát.

Úgy szeretni mint Jézus, annyit jelent, hogy megtanulunk adni és kapni. Sokszor azt gondoljuk, hogy szeretni valakit azt jelenti, hogy megadunk neki mindent, amit adni lehet, de ilyenkor megfélekedünk arról, hogy a legnagyobb ajándék, amit a másiktól ajándékozhatunk az az, hogy engedjük, hogy ő adjon. Gyakran ismétlem, hogy a szeretetben nem az a fontos amink van, hanem amit a másiktól adunk, és ezáltal kapunk.

Úgy szeretni mint Jézus, végül még azt is jelenti, hogy a szeretet legmélyéig hatolunk, azon nehézségek ellenére, amikkel ezen az úton találkozhatunk. Minden nevelői feladatban a tartósságra kell törekedni. Gyakran egyáltalán nem lehetséges azonnali eredményt elérni, a nevelőnek tehát fel kell készülnie a csalódásra és a sikertelenségre. El kell fogadnia, hogy csalódást okoz neki a fiatal, de ilyenkor sem szabad megkérdőjeleznie a fiatallal való biztos kapcsolatot.

A nevelés szentségi oldala

A nevelést tehát a keresztény hit legfontosabb három cselekedete működteti: a hit, a remény és a szeretet, három olyan cselekvés, ami a keresztények számára a teljes útikalauz lehet. Ebben az értelemben teológiai szemszögből - itt újra X. Thévenot gondolatára támaszkodom - kimondhatjuk, hogy a nevelés olyan, mintha az Istennel való találkozás szentsége lenne. Valószínűleg ezért van, hogy az Egyház mindig - már a kezdetekben is - nagy hangsúlyt fektetett a nevelés kérdésére. Ide vonatkozik Lukács versének legmélyebb tartalma: „Aki befogadja ezt a gyermeket a nevemben, engem fogad be. S aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött.” (Lk 9,48)

„Jézus ezzel a mondattal azt mondja, hogy ugyanazzal a cselekedettel fogadjuk be a gyermeket az ő nevében és őt magát, Jézust, Isten fiát. Ebből kiindulva tehát mondhatjuk, hogy a keresztény nevelés olyan mint egy »szentség«, vagyis, mint egy »hathatós eszköz« az Istennel való találkozáshoz. Isten akkor érezteti aktív jelenlétét a nevelő számára éppen a nevelői kapcsolatban, amikor az a leginkább emberi. Ezért a nevelői munka egy keresztény számára nem a spirituális élet oldalága, mintha minden csak a jámborsági gyakorlatokban, vagy a liturgiában valósulna meg! A pedagógiai munka sokkal inkább a feltámadt Krisztus befogadásának lényegi összetevője, s ennek a megélésére törekszik a nevelő.” (X. Thévenot)

Nem mondhatjuk, hogy a nevelői tapasztalat a különbözőség és a hasonlóság tapasztalata? Istent megtapasztalni a keresztény ember számára: mindig a különbözőség és a hasonlóság tapasztalata. Ez a kettősség a lényegi jellemzője Isten megtapasztalásának, amely Jézus Krisztuson keresztül valósul meg. Ebben az értelemben a nevelői tapasztalatot értelmezhetjük „szentségi” tapasztalatként. Valójában Istent megtapasztalni mindenekelőtt azt jelenti, hogy a másságot tapasztaljuk meg, hiszen Isten a „teljesen különböző”, aki minden képességünket felülmúlja, hogy mindig a misztérium felé forduljunk: amikor azt hisszük, hogy megértettük Istent, rá kell döbennünk, hogy a mi értelmezésünkéből kimarad az ő igazi „létlényege”. Istennel találkozni valójában mindig valami egészen különbözőnek a megtapasztalása: „Istent nem látta soha senki.” (Jn 1,18)

Ezenkívül (igazi paradoxonként) egy keresztény ember számára Istent megtapasztalni a hasonlóság és a közelség megtapasztalását is jelenti. Mert Isten az ő képmásaként akart teremteni minket. És Isten megígérte nekünk, hogy mindannyiunkban otthona lesz: „Aki szeret engem, az megtartja tanításomat, s Atyám is szeretni fogja. Hozzá megyünk és benne fogunk lakni.” (Jn 14,23) Jézus azt is mondta nekünk, hogy mindent, amit a legkisebbért teszünk az emberek között, érte tesszük: „Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettedek, velem tettétek.” (Mt 25,40) Így tehát ezzel a „teljesen különböző” Istennel találkozhatunk az ő Fiában, a szomszédban, a legkisebb testvérünkben, abban, akit az emberek a legjelentéktelenebbnek tartanak.

És a kamasz nem egy ezek közül? Ilyen értelemben mondhatjuk, hogy a nevelői munka misztikus és aszketikus a keresztény nevelő számára. Misztikus, mert elérhetővé teszi Isten misztériumát; aszketikus, mert lehetővé teszi, hogy életünket lassanként az Evangélium példája szerint alakítsuk. Olyan, Jézus Krisztushoz vezető egyedi utat rajzolunk meg tehát, ami figyelembe veszi a nevelő szakmai vagy személyes körülményeit is. A keresztény hit lehetővé teszi, hogy a nevelői kapcsolat valóságát úgy éljük meg, és olyanná tegyük mint Istenhez vezető utat, ami egyidejűleg segít felismerni Istent, mint a „teljesen különböző”, és mint a „teljesen közelit”.

(Folyt. köv.)

Jean-Marie Petitclerc

Vasárnapi jegyzet

Bicebóca fenyő

„Hold-lepte úton, / csillag-lepte úton” Weöres Sándorral azon a „köves, szeles úton” ballagunk, amely elvezet gyermekkorom selymes réjtéjére...

De most felcsillan a jelen kertfoka. Számtalan fenyő, luc és erdei. Megállok a túli erdőaljjáról kifutó rét hajlatában annál az egészen kicsi fenyőnél, melyet itt hagyott valamelyik társa a füvek közt. Az magasodott, évgyűrűket számlált úri környezetében, ez itt hajlongott-haldoklott az erős szelekben, északi korbácsoktól. Mire magasra nőtt volna, csak arra futotta, hogy gyökerével megkapaszkodjék. Gyenge törzse kétrét hajlott, már szinte megtört a viharokban. De jött egy nyár, és gondjába vette. Szél, ha támadt, szolidárisan felszaladt a hegyre.

Csend van most is, és ezernyi mezei virág. Mintha vendégfogadó lenne a rét, hiszen erre kószált kerti virágmagok is megtelepedtek. Egy hang ezt súgja: „a föld kerekén elszórt jelekre” bukkansz. Értelme a bicebóca fenyőnél világosodik meg. Gótikus szoborként áll előttem, túlevelin szikrát apróz az alkonyat. S bár törzshajlata fogyatékosagra utal, ártatlan egyszerűsége elmélkedésre kényszerít: szívós türelméről, hogy valaki mégis gondol rá, ezért ellenállt minden évszak-próbának. A naponta élethullásokról harsogó média-rettenetben valami mást mond – szavak nélkül, ki nem tapintható szívvel, és felmutatja törpényi tobozait, megerősödött ágait. (Az egyikben csiga őriz bóbbita-álmot.)

Látod, nem adtam fel azon a jeges hajnalon sem. A nagyok megtörték, kidőlték – folytatja mozdulataival, miközben a hold fordítja felé arcát. Növekvő hold.

Úgy látom erdők kapujában áll, ő nyit majd zárat, ha megérkezik a szeretet angyala, aki magával hozza az elveszett Paradicsom kulcsát napfénybe csomagoltan, halál, szenvedés sebére a balzsamot, királyi díszbe öltözteti a bicebóca fenyőt, és ágára koronát tűz.

Ki vagy te kis fenyő – magányában a rétnek?

Az erdőt nézem, életem jeleneteit keresem, fák közt az elmúló idő jeleit, melyek egyetlen kis fenyőn is megcsillannak – élet és elmúlás határmezsgyéjéről.

† Tóth Sándor

hírek információk

Cserháti Sándor, tavaly elhunyt evangélikus lelkész kapta a Gnilká-díjat, melyet hagyományosan a Szegedi Nemzetközi Bibliikus Konferencia keretében nyújtanak át. Cserháti Sándor az Evangélikus Teológia Akadémia elvégzése után számos gyülekezetben látott el segédlelkézi szolgálatot, gyülekezeti lelképásztorként pedig 1968 és 1983 között Szegeden szolgált. 1973-ban szerzett doktori fokozatot. Mintegy két évtizedig oktatott az Evangélikus Teológiai Akadémián, ahol nyugdíjba vonulását követően, mint emeritus professzor tanított újszövetségi bevezetést, kortörténetet, újszövetségi írásmagyarázatot és teológiát. 2019. december 10-én hunyt el. A kitüntetett nevében fia, a szintén evangélikus lelkész, a szegedi gyülekezet vezetője, ifj. Cserháti Sándor és lánya, Cserháti Márta vette át a díjat augusztus 25-én, a Székesegyházban rendezett ünnepségen.

Menkóné Kiss Márta békéscsabai és Kecskés László csongrádi hitoktató kapta a Szeged-Csanádi Egyházmegye által alapított Pro Catechesi-díjat, melyet a kitüntetettek augusztus 26-án az orosházi Jézus Szíve templomban, szentmise keretében vettek át Kiss-Rigó László püspöktől. Az elismerésben azok a katekéták részesülhetnek, akik a hitoktatás, a liturgikus nevelés és a keresztyén közösség szervezése területén hosszú évek óta kiemelkedő teljesítményt nyújtanak, továbbá azok, akik pályájuk során magas szintű, igényes teljesítményt nyújtva, példamutató tevékenységet fejtenek ki a ministránsok felkészítésében, nevelésében, illetve zenekar vagy kórus vezetésében.

Átjáró – Ikonok két világ között címmel Anca-Molnár Hajnalka képzőművész, a Szeged-Csanádi Egyházmegyei Karitászi Irodavezetőjének kiállítása nyílt augusztus 27-én, a Somogyi-könyvtárban. A tárlatot Szaplóczay Miklós görögkatolikus esperes nyitotta meg. Az ikonkiállítás szeptember 29-ig tekinthető meg a bibliotéka első emeletén.

Az Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia szervezésében szeptember 3-án, csütörtökön, este 7 órakor a nyár esti társaskör keretében Tarodi Béla Kozmológiai istenérvek címmel tart előadást. A rendezvénynek a plébánia (Újszeged, Torontál tér 4.) nagyterme ad otthont, ahová szeretettel várják az érdeklődőket.

Szőke Olivér - Szívedbe rejtessz (monodráma József Attila életéről) című irodalmi estjére várják az érdeklődőket szeptember 4-én, pénteken, 19 órától a Szegedi Dóm Látogatóközpontba. A „Szívedbe rejtessz” című monodráma József Attila 16 versén, versrészletén túl az elhangzó szövegek, párbeszédek Kozmutza Flórával, Vágó Mártával való levelezések, Szántó Judit memoárjai, Juhász Gyula, Zelk Zoltán, Déri Tibor visszaemlékezései, Gyömrői Edit és Bak Róbert nyilatkozatai, valamint Asperján György könyve alapján íródtak. Az előadás célja, hogy a nézők ne „csak” mint költőt, hanem mint embert is megismerhessék a világirodalom kiemelkedő magyar művészt.

József Attila kultikus alakját Szőke Olivér személyesíti meg, akit a színházba járók ismerhetnek a Csokonai Nemzeti Színház - Pál utcai fiúk, a Cervinus Teátrum, a Spirit Színház, vagy a Szép Ernő Színház előadásaiból. A részvétel ingyenes, de a férőhelyek korlátozott száma miatt regisztrációs jegy igénylése szükséges. Érdeklődni személyesen a Szegedi Dóm Látogatóközpontban lehet, vagy telefonon a 20/385 50 61-es számon.

Szeptember 4-én harmadik alkalommal rendezik a „Futball Éjszakája” rendezvényt, melynek során az ország több városában nyílnak meg a stadionok, labdarúgóközpontok. Az országos programhoz a Szeged-Csanád Grosics Akadémiának otthont adó Szent Gellért Fórum is csatlakozik, ahol számos eseménnyel várják az érdeklődőket. A limitált létszámú rendezvények regisztrációkötelesek, jelentkezni a Futball Éjszakája hivatalos oldalán lehet: <https://futballejszakaja.hu/>. Belépőjegyek a Szent Gellért Fórum sportcsarnokában vásárolhatók szeptember elsejétől. Programok:

- Stadiontúra (16, 17, 18 és 19 órai kezdésekkel – regisztráció köteles)
- 11-es rúgó verseny (17 óra – regisztráció köteles)
- Unokák- nagypapák kispályás verseny (18 óra– regisztráció köteles)
- Mérkőzés: Szeged-Csanád Grosics Akadémia B – Kiskundorozsma ESK (18 óra, edzőpálya)
- Gálamérkőzés: Pap válogatott – Média válogatott (20 óra, stadion)

Az újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet templomban (Torontál tér 4.) szeptember 5-én, szombaton 19 órai kezdettel „Szabaddá tesz” mottóval dicsőítő ima-estet tartanak. A zenei szolgálatot a Szent Erzsébet Antióchia csoport tagjai biztosítják Random Szentek Keresztyén Zeneszolgálat néven. Az est során a keresztyén könnyűzene mellett szentségimádás és tanúságtétel is lesz.

Business Excellence-díjra jelölték legjobb „Vidéki rendezvényhelyszín” kategóriában a Szeged-Csanádi Egyházmegye szabadidő-, kulturális- és sportközpontját, a Szent Gellért Fórumot. A Business Traveller Hungary, Magyarország egyetlen céges utazóknak és utaztatóknak szóló magazinja idén 10. alkalommal hirdette meg az üzleti turizmus legjobb szolgáltatóit elismerő Business Excellence-díjat. A jelöltekre egy, a Business Traveller Hungary magazin olvasóiból, valamint a magazin és a turizmus.com szerkesztőségéből álló, szakmai zsűri tesz javaslatot. Idén 7 kategóriában, három jelöltre lehet voksolni. Szavazni szeptember 9-ig a Turizmus Kft. valamennyi online platformján: a www.turizmus.com, a www.businesstraveller.hu, a www.vendeglatasmagazin.hu oldalakon, továbbá a businessexcellence.businesstraveller.hu világháló felületen lehet.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia idei őszi rendes ülését szeptember 2-án, szerdán és 3-án, csütörtökön tartja a Püspöki Székházban.

Az 1938-ban Budapesten megrendezett XXXIV. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus a 20. századi magyar katolicizmus egyik legnagyobb szabású rendezvénye volt, mely nemcsak a jelenlétükre tett mély hatást, hanem több mint nyolcvan év távlatából is elismerésre készíti az utókort. Megjelent a „Vándorlásunk társa lett” című kötet, mely a történettudomány, a művészet- és építészettörténet eszközeivel részletesen mutatja be a kongresszus rendezvényeit, annak előkészítő és szervező munkálatait, valamint utóhatását, mindezt tizenöt hazai és külföldi közgyűjtemény anyagából merítve. A gazdagon illusztrált könyv számos eddig kiadatlan vagy kevésbé ismert képet ad közre, ezzel is segítve az események felidézését. A kiadvány megvásárolható a Szent István Társulat könyvesboltjaiban 4.165,- forintos áron, illetve megrendelhető a <https://szitkonyvek.hu> honlapon 10% kedvezménnyel.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
 Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
 Cserny Szilvia, Kozma Gábor,
 Szeberényi Klára, † Tóth Sándor
 Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.